

Mál nr. 165/1999

M og Vátryggingafélagið V v. A

Umferðarslys á Reykjavíkurvegi í Hafnarfirði 19.10. 1997.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 16.7.1999.
2. Niðurstaða tjonanefndar mál nr. 468/1998
3. Lögregluskýrsla dags. 19.10., 3.11., 5.11., 25.11. 1997 og 6.5.1998 ásamt ljósmyndum.
4. Umboð M til lögmanns síns dags. 1.12.1997.
5. Bréf lögmanns M til lögreglunnar í Hafnarfirði dags. 5.12.1997.
6. Bréf lögmanns M til sýslumannsins í Hafnarfirði dags. 28.12.1998.
7. Bréf lögmanns M til Trygging h.f. dags. 7.1.1999.
8. Bréf V til lögmanns M dags. 29.6.1998 og 26.4.1999.
9. Bréf V til lögreglunnar í Hafnarfirði dags. 1.4.1998.
10. Bréf V til rannsóknarstofnunar í lyfjafræði dags. 7.4.1999.
11. Bréf V til úrskurðarnefndar í vátryggingamálum dags. 4.8. og 20.8.1999.
12. Bréf lögmanns M dags. 22.4.1998.
13. Bréf rannsóknarstofnunar í lyfjafræði dags. 2.11.1997 og 15.5.1999 ásamt fylgigögnum
14. Upplýsingarit frá lögreglunni ódags.
15. Endurrit dóms héraðsdóms Reykjaness í málinu S-183/1998 dags. 8.5.1998.

Málsatvik.

Lögreglan í Hafnarfirði gaf A merki um að stöðva, en lögreglan var þá að eftirlitssörfum við Hafnarfjarðarveg. A sinnti ekki stöðvunarmerkjum lögreglu heldur jók hraðann. A var veitt eftirför. Skv. lögregluskýrslu var A ekið á ofsahraða eða hraðar en 150 km. og endaði akstur A með að A var ekið út af veginum skammt suður af gatnamótunum við Engidal. Við þetta umferðaróhapp slasaðist M, sem var farþegi í A. Ökumaður A var undir áhrifum áfengis við aksturinn og reyndist áfengismagn í blóði hans vera 1.59.

Ökumaður A sagðist ekki þekkja þá mikið, sem voru farþegar í bifreið hans í umrætt sinn, en auk hans voru tvær stúlkur auk eins pilts í bifreiðinni. Pilturinn sem var farþegi í A segir, að hann hafi þekkt stúlkurnar sem voru farþegar í A og kannast við ökumanninn og fengið leyfi til að setjast upp í bílinn og beðið ökumanninn að aka sér í partý í Breiðholti. Ökumaðurinn hafi ekki svarað, en ekið af stað skömmu síðar mjög hratt og hafi þrátt fyrir beiðni ekki ekið upp í Breiðholt heldur áleiðis til Hafnarfjarðar. Pilturinn kannast við að hafa séð þegar lögregla gaf A stöðvunarmerki og segir, að hraði A hafi verið rosalegur í framhaldi af því eða allt að 240 km. Pilturinn segist ekki vita hvort að ökumaður var undir áhrifum áfengis eða annars í umrætt sinn. Stúlkan sem var farþegi í A auk M segir, að hún og M hafi farið niður í miðbæ Reykjavíkur og hitt ökumann A og farið að tala við hann. Hún segir, að þær hafi verið lítillaga undir áhrifum áfengis. Ökumaður A hafi síðan talað um það við einhvern, að hann ætlaði að fara að sækja bifreið sína og hafi hún þá beðið hann um að fá að fljóta með og hafi hún meint, að hann æki þeim heim. Ökumaður A hafi síðan sótt bifreið sína og lagt henni utan við skemmtistað í miðborginni og segist stúlkan ekki hafa séð, að ökumaðurinn væri undir áhrifum áfengis og ekki séð hann drekka áfengi eftir að þær vinkonurnar hittu hann. Stúlkan segir síðan svo frá, að piltur hafi komið að bílnum og beðið ökumanninn að aka sér upp í Breiðholt og síðan sest inn í aftursætið við hlið hennar. Stúlkan segir, að ökumaður A hafi síðan ekið af stað en ekki þangað, sem hún hafi óskað og því spurt hann hvort að hann vissi ekki hvar hún byggi, en hann svarað, að hann vissi ekki hvert hann væri að fara. Hún skýrir síðan frá ökuferðinni frá því að lögreglan gaf A stöðvunarmerki með svipuðum hætti og pilturinn sem var farþegi í A með henni. M sagðist lítið muna með vissu sem gerðist umrætt

kvöld, en vissi hvað ökumaðurinn hét, en segist ekki þekkja hann utan þess, að hún hafi hitt hann einu sinni áður. Athugað var sérstaklega hvort að ökumaður A hafi verið undir áhrifum annarra fíkniefna en áfengis við aksturinn, en skv. niðurstöðu rannsóknarstofu Háskóla Íslands í lyfjafræði, þá var talið, að þær fíkniefnaleyfar, sem fundust hjá ökumanni við prófun heðu ekki verið þannig, að átt hefðu að hafa marktæk áhrif á hegðun ökumannsins.

Lögmaður M krefst bóta fyrir hönd umbjóðanda síns og segir, að M hafi ekki vitað að ökumaður A hafi verið undir áhrifum áfengis í umrætt sinn. V neitar bótaskyldu þar sem að M hafi ekki átt að geta dulist, að ökumaður A hafi verið undir áhrifum áfengis þegar hún tók sér far með honum. Í bréfi lögmans ökumanns A kemur fram, að ökumaðurinn telji að stúlkurnar sem voru farþegar í A í umrætt sinn hafi átt að vera ljóst, að hann var undir áhrifum áfengis þar sem að ökumaðurinn hafi verið með þeim fyrir um kvöldið, en ökumaðurinn segist þó skv. því sem segir í umræddu bréfi ekki geta með fullri vissu staðhæft að svo hafi verið þar sem að þær voru einnig ölvaðar.

Álit.

Lögmaður M heldur því fram, að M hafi ekki verið ljóst þegar hún þáði far hjá ökumanni A, að hann var undir áhrifum áfengis. Lögmaðurinn bendir á, að þrátt fyrir það, að áfengismagn í blóði ökumanns hafi verið 1.59 prómill þá geti það leynst. V heldur því fram, að M hafi ekki átt að geta dulist, að ökumaður A hafi verið undir áhrifum áfengis í umrætt sinn. V telur því, að M hafi tekið áhættu með því að þiggja far með ökumanninum í umrætt sinn og með því fyrirgert bótarétti úr hendi ökumannsins eða V sem vátryggjanda bifreiðarinnar. V vísar síðan til dóms Hæstaréttar Íslands frá 1986 bls. 558 í dómasafni Hæstaréttar.

Tekið skal undir það með V, að í Hæstaréttarmálinu nr. 34/1984 dómasafni Hæstaréttar 1986 bls. 558, voru aðstæður með líkum hætti og í máli þessu. Áfengismagn í blóði ökumanns reyndist í Hæstaréttarmálinu vera 1.65 prómill eða örlítið meiri en í máli þessu. Meirihluti dómenda Hæstaréttar töldu, að athugull maður og allsgáður hlyti að hafa tekið eftir ytri áfengisáhrifum á manni er hefði svo mikið alkahólmagn í bóði. Minnihluti dómenda Hæstaréttar töldu að vínandamagn í blóði ökumanns hafi verið það mikið, að ekki sé ólíklegt að hann hafi borið merki um áfengisneyslu, en sérfræðilegra álitsgerða hafi ekki verið aflað um það hvort að telja megja það fullvíst að farþegi hans hafi hlotið að gera sér ljóst hvernig ástætt var hjá ökumanni, verði því ekkert fullyrt um það hvort að farþeginn hafi hlotið að gera sér ljóst, að ökumaðurinn var undir áhrifum áfengis þannig að hann fyrirgerði bótarétti sínum.

Í máli þessu hefur ekki verið sýnt fram á það með óyggjandi hætti, að M hafi gert sér grein fyrir eða mátt sjá, að ökumaður A var undir áhrifum áfengis í umrætt sinn. Pilturinn og stúlkna, sem voru farþegar með M í umræddri ökuferð hafa bæði borið, að þau hafi ekki merkt að ökumaður A hafi verið undir áhrifum áfengis áður en þau tóku sér far með honum. Þrátt fyrir að áfengismagn í blóði ökumanns A hafi mælst svo mikið sem að ofan greinir, þá þykir ekki hægt að fullyrða það miðað við þau gögn, sem fyrir liggja í málinu, að M hafi verið ljóst eða mátt vera ljóst, að A var undir áhrifum áfengis í umrætt sinn. M hefur því ekki fyrirgert bótarétti sínum.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ökutækjetryggingu A hjá V.

Reykjavík 14.9.1999.

Rúnar Guðmundsson hdl.
Guðmundur Pétursson hrl.

Jón Magnússon hrl.